

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Utkommer hvarje Söndag

ILLUSTRERADT

Pris för helt år 4 Rdr. 80 c.

Enkla. N:o

säljas icke.

SÖNDAGS MAGASIN

N:o 2

Götheborg, Söndag d. 8 April 1849

2 Qvar.

Willebrådetstjuftwarne.

(Forts. och slut fr. föreg. Nr.)

en stråbbaren war elaf i hjerlat och hans medbrottstings årlighet förtröt honom. Han kunde ej begripa huru någon kunde wara så dum, att ej rådda sig genom att angifwa en annan. Han gif derföre med raska steg, trots regnet och natten, wägen utefter till Bochenstiege, för att så snart som möjligt uppsöka jägmästaren, på det han skulle wara den förste, som gjorde anmälan om den fulna hjorten, ty derigenom trodde han sig bäst kunna undgå följderna af sin handling. Jägmästaren, som redan öfwerlemnadt sig i sömnens armar och som kausse drömde om en wacker fogelstuf i quaintlig form, hwilken han öfwerkrastat i den ljusa, gröna stogen, och som med ett illa dolbt, koletteri undandrog sig hans armar, fann sig ej särdeles angenämt öfwerkrastad, då han genom ringlockan uppväcktes. Med en ed frågade han genom fönstret, hwem det war och hwad man wille. Swaret war tämligen enkelt: det är en stråbbare.

Swad djefwulen har jag att göra med en stråddare, utropade jägmästaren i högsta förtret. Packa er härifrån; ni är utan twifwel full. Dermed wille han slå till fönstret, men måster flur utropade ordet: wildbrådstjuf, hwarpå jägmästaren släkte honom mera gehör och insläppte honom i huset, drypande som han war af regn och af köld och ondt samwete, hackande tänder, för att erfara något närmare angående willebrådstjufuaden.

Estråddaren meddelade med ångsliga åtbörder jägmästaren händelsen med den stulna hjorten, och tillät sig så till wida att gå ifrån sanningen, att han påstod det fogwaktaren hade hårtill förledd honom, den oskyldiga själen, och ej lemnat honom i fred, tills han och hans wän kopparslagaren gått med. Han sjelf hade blott hållit wagnen ett stycke från platsen, der hjorten skjöts, och wore nu kommen att anmäla händelsen, dertill drifwen af sitt samwete.

Jägmästarens raseri kände inga gränser, sedan han afhört denna berättelse, som af berättaren förelades honom med oändliga utflygter och listiga frypphål. Han sände genast en berättelse derom till staden. Estråddaren åter, som i all höfslighet wille rekommendera sig, fattade han wid kragen och wräste honom in i en kammare, hwilken han fast tillreglade och lät sin jagthund stå som skildwakt derintanför.

Tjutande som en stelpojke bedyrade stråddaren sin oskuld, men erhöi ej annat swar än: du har gått med, du har gått med, fördömda best, och dermed aflägsnade han sig, för att träffa mått och steg för att gripa de öfriga brottflingarne.

Wi wisja ej beswära våra läsare med att följa rätttegången, som blef följd en af det skildrade äwentyret, ehuru det ej wore utan sitt nöje att skildra, huru dommarne och aktuarien bemödade sig att jaga den bakom tusen smygwägar och bakportar delde stråddaren från sin wäfnad af lögner, halfsanningar och uppgifter; först efter tre sjerbedels år kunde undersökningen sluta, hwar efter handlingarne öfwerlemnades åt domman, för att åter i sinom tid uppdyka wid en högre instans.

Wi weta ej, om alla våra läsare gjort sådana framsteg i den kemiska wetenskapen, som i vår tid blifwit ganska populär, att de förstå hwad wi här försökt antyda med ordet domma. Den njutbarheten af nya handlingar är så allmänt erkänd, att det blifwit praxis inem kanzlierna att låta dessa mogna genom gäsning i den klassiska domman. Hafwa de här blifwit mogna och goda, så njuter dem en skicklig lagkarl, idislar dem och underkastar det idislade extraktet ännu en jädning, hwarigenom de blifwa njutbara för de högre instanserna. Skulle ej detta fullkomligt wara fallet, så måste de efter kanzliordningens 34,960 parasgraf, tillbaka i jämningsrummet, för att sedan upptagas i ett mera raffineradt tillstånd. En stadsstyfhus af anseende bör i vår tid, för att påstunda denna gäsning, hafwa gjort det förslag,

att låta rätttegångshandlingarne såsom Maderan wäpna linien, och wi kunna ej afhålla oss ifrån att i det processande Lyfflands intresse offentliggöra detta allmännyttiga förslag, som ännu egentligen är en kanzlihemlighet.

Mer Margrete hade haft rätt med sin fatala spådom i fort. Swaderser betydde ingenting mindre än ett serärigt tuffhnsstraff, hwartill den arme Kunz blef dömd. Hans kamrater åtnjöto hälften af denna strafftid.

Wi öfwerlemnade åt läsaren att tänka sig fogwaktarens hjertskärande afsked från sin familj, då i dagens groning rättobettjenter afhämtade honom, ty Kunz war i öfrigt älskad och äktad såsom en redlig man. Till och med karlarne, som biträdde wid stråddarens och kopparslagarens häftning, instämde i den allmänna klagan och tillbakahölllo all möjlig skadeglädje. Blott öfwerhuswudet för de stilla i landet, den gamle Knupfer, såg med wälbehag genom fönstret, huru man bortförde fogwaktaren.

Martin sökte trösta Nöje och hennes gamla moder och försökte för dem, som om de tillhört honom. Han sökte förtjena mer arbete, och då han war skicklig och arbetsam bragte han det derhån, att han samlade ett litet kapital, hwarmed han reste till Amerika. Han hade den planen att slå sig ner der, för att sedan taga fogwaktaren och hans familj till sig. Ehuru sljowäsan från Nöje war ett hårdt steg, så begaf han sig dock af, sedan han gifwit sin älskade en liten summa, för att underlätta hennes och modrens belägenhet. Inom fyra år hade Martin förwärfwat så mycket, att han kände sig i stånd att låta den numera frigifna fogwaktaren och hans familj komma till sig. Här kunde Kunz skjuta sina hjortar efter behag och behöfde ej till bestraffning framdraga någon bondpojke för skogsawerkan. (Sut.)

Irland.

(Forts. och Slut fr. föreg. Nr.)

Fordom sät man öfwer i nordliga, westliga och sydliga Irlands blygrufwor. De neblades i sjuttonde århundradet. För närwarande finnas blott två blygrufwor. Koppar är fällhynt, jern wanligare, stenkolslager dock aldrawanligast.

De irländska böndernas huswudnäring är potatis och hafresbröd. Deras boningar äro bedröfliga hytter, merändels utan skorlen och fönster, ej bättre än de förmögnare godsbesittarnes såhus. Stådernas lägre folkstapel nära sig besknimerfullt mestadels med lunnwäpverier.

Ända till år 1800 gafs det i Irland inga skolor och ingen offentlig undervisning. Det war wid straff förbudet att underwisa barn. Ja till och med efter unionen satte England stora hinder i wägen för upprättandet af läroanstalter. Att trots dessa

himmelstrände ingrepp redan öfver 300,000 barn erhålla regelbunden skolundervisning häntlyder på det nuvarande Englands vetgirighet och andeliga framsteg.

Semte en mängd sagor, sånger, historier och biografiska notiser, som ifrån gamla tiden fortplantat sig ifrån mun och till mun såsom föllitteratur, betraktar Irändaren en bok: "St. Columbkills lefnad och profetior" såsom en helig nationalskatt. Columbkills var en Irlands apostel och St. Patricks efterträdare, som i början af semte århundradet först införde kristendomen till Irland. Hans bok innehåller flera helgons mångfaldigt utsväfade profetior; att Irändarne först skulle förmåga under ett tryckande of, men slutligen uppträda och uppstå till ett stort och lyckligt folk. Den fromme, vidseplige Irändaren tror på dessa sagor, såsom på sitt evangelium, och hoppas befrielsens stund, såsom Judarne sin Mesias. I sju århundraden har han redan heppats förgäfwes, men sagan lefwer dock ännu frisk hos gamla och unga. Äfwen folksägnerna från tolste århundradet andas samma själ hos nationen, full af kärlek till den gröna ön, full af hat till England, full af förhoppning om en blifwande återlösare. Guru djupt måste ej hatet vara inpregladt hos ett sådant folk, då det så lång tid kunnat bibehålla sig oförändradt! D'Connell tefuar det i sin irländska historia, då han säger: "O England, med hwilken utsläckt blodskrit har du skrifwit din historia i våra hjertan"! Det ligger en fruktansvärd sanning i dessa ord, liksom i den förut omnämnda sagokressen. Irland uttalar den dagligen, tål, kämpar, hoppas oupphörligt, rigtar sitt öga på den leende morgonrodnad af den sol, som "repealen" skall framtrölla öfwer dess hufvud.

Scener från ett skeppsbrott.

Slungad på klippan *Roche-Noire* låg det förolyckade fartyget *Enstaf Edward* wäl två hela timmar orörligt i strömmen. Blott med högsta ansträngning höllo sig passagerare och manskap under denna fruktansvärda tid fast wid tågverket, liksom swäfwande mellan himmel och jord. Bränningens trängde med hvarje ögonblick mera in genom wraket's krossade fidor, och hvarje wåg, som rullade öfwer dess fördäck, hotade att sluka nya offer. Bland de olyckliga befann sig också en sjuårig dotter till madame *Magny*. Det släckars barnet hade just fallit på knä och bad, då en wåg ryckte henne utur mödrens armar. Med rörande stämman ropade barnet: mamma, rädda mig; jag hade ej ännu fullständigt min bön. I desamma önf hon och wågornas dån öfweröstade hennes klagan. Är ett så rörande affed egnat att hindra en moders smärta, eller att i oändlighet stegra den? — Wid samma skeppsbrott wägade sig *Charles Robin* och hans brorson, *alcy* n , från fördäckets stycken ut i hafwet, båda lifwade

genom en upprigtig tillgifwenhet och genom känslan af gemensam fara, till en helig täflan, som uppwäcker rörelse och förundran. Farbrodern wille rädda brorsonen; denne deremot trodde, att om sorgemot farbroderns lif tillkommo honom, den yngre och stidigare flummaren. Någon tid fullföljde de båda sin farliga bana emot den knapt hundra feg aflägsna stranden, i det de båda med den högsta ansträngning, i ett ogenomträngligt mörker, arbetade sig fram öfwer klippor och korallref. Plötsligen åtföljdes de af en flummande wåg. *Cales Robin* ropade sin brorson wid namn, men förnam intet svar. Utmattad nära till wanmägt wände han dock tillbaka och sötte sin älskling bland spillrorna af skeppet. Hvarje rop war förgäfwes. Han störtade änyo i hafwet, der han funnit en säker döb, om han ej förts i land af en herr *Garnier*. Det första föremål, som mötte hans öga på stranden, war *Balcy's* lif!

Salna Hundar.

I *Leipzig* tilldrog sig förlöbit år en ganska sorglig händelse. Ett barn, 7—8 år gammalt, insjuknade plötsligt och det wisade sig wid närmare undersökning att det släckars barnet led af wattenfräsk. Inom tre timmar war det dödt. Nu erinrade man sig, att barnet fyra veckor förut blifwit bitet i ansigtet af en listen hund. Hunden hade försvunnit, och som man ej hade anledning att frukta något, åtnöjde man sig med att beströfa sären med watten och åttika. Men plötsligen wisade sig symptomerna af den förfärliga sjukdomen och under qualen af desamma måste det släckars barnet sluta sitt unga lif. — Ty wär hafwa dylika fall, som ej just äro så fällhyta, ej kunnat inkränka passionen för hunden, hwilket är så mycket farligare, som de så kallade knäshundarne, genom wälsefnad och gödning, äro mera utsatta för den förfärliga sjukdomen än andra hundar. Man kan derwid fråga: är ej en människas lif dyrbarare än nöjet att hafwa omkring sig hundar? —

Dommen öfwer General *Breas* mördare.

En ibland de sorgligaste episoderna af jnrevolutionen war general *Breas* och hans adjutant *Mangins* mördande. Den hade till följd en undersökning, som warade ett halft år, innan förhandlingarne kunde öppnas inför krigsrätten, d. 15 Jan. under presidium af öfwerste *Cornemuse*. Det war 25 anslagade, allsammans handtverkare eller arbetare. Kl. 11 fördes fångarne under gendarmeriesfort till domsalen. Salens bakgrund war inrymd af publik: de främre platserna woro förbehållna wittneerna af hwilka 124 woro inkallade. Väfareprotocollet inlygde, att Generalen war genomborrad af 6 kulor och tre bajonetsting,

Dommen öfver General Breaß mördare.

Fr: Mangin beremot af 2 fulor i hufvudet och att han befur-
tom erhållit ett slag af en gewärskolf. De, generalen och hans
adjutant, woro den 25 Juni komna till Fontainebleau-Garrieren,
för att hjuda de upproriska handen till försöning och för att med-
dela dem nationalförsamlingens beslut rörande bewillning af 3
millioner till de behöfwandes understöd. Knappt hade generalen
gjert några steg mot der warande tullwakt, innan de upproriska
behanlade honom såsom fånge. Wäl togo några af desamma
honom sig an och sökte att rädda honom. Man wille hjelpa ho-
nom medelst genombrytande af en mur, då ett barn bemärkte och
förrådte det, hwaresjer generalens befyddare stundade sin wä-
ge. Denne satt med Mangin wid ett bord och sade till de frugående:
de: jag hade här några goda wänner; hwart hafwa de tagit wä-
gen. Sedan lyfte han ögonen mot himmelen och sade: "att som
fånge stutas på min födelsedag"! Fr: Mangin steg upp och sa-
de: "hwad will man oss? Will man stjuta oss? Här äro våra
bröst; gören slut på saken"! En stuttonärig yngling wille befria
generalen i det han underrättade trupperna om hans fångenskap.
Men innan denna plan heun att utföras, losades på ett gifwit
tecken sex stott genom fönstret på generalen och hans adjutant.
Sedan trängde mördarne in i waktstugan. En borrhade bajonetten
i generalens lif, en annan krosade hufvudet med sin höskolf, en
tredje trängde sin wärja genom hans bröst, emedan han höll ho-
nom för Cavaignac, för att öfwerthya sig, om riktet wore saunt
att han bar pansar under kläderna. Så långt undersökningen
om händelsen, hwilken dock ej har funnat ådagalägga hwad an-
del hwar och en hade i brottet.

Fem af deltagarne dömdes af frigsrätten till döden, nemli-
gen Dair, Bappreau, Laht, Chopard och Moury; tre äro dömda
till arbete på lifstid, fem till arbete på 15, 10 och 5 år, nio
till fångelsestraff under olika tid. Tre frigåfwos.

Upplösfandet af domen egde rum d. 10 Febr. i fångelsens
wärmesal en quart före midnatten. Midt i en fyrkant af solda-
ter framträdde den kapiten wid frigsdomstolen, som skulle afkunna
dommen, beledsagad af fångelsens tjenstemän och de waktstafwande
officerarne liksom af de fångnas försvarare, och uppläste det de-
desbådande beslutet. Ljuset i kammaren föll på soldaternas ba-
joneter och frambringade en märkwärdig werkan i motsats till
tjenstemännens mörta beklädning. Fångarnes skafning, då de
hörde ordet: dödsdom, war i sanning förtwifkanschull. Dair höll
ett litet krusstix krampaktigt i händerna, Moury, som i början
af undersökningen warit högst trostik, syntes wära att falla i
wanmagt. Ommedelbart efter dommens afkunande fördes de till
Fort Bannes.

Äfventyr på en Elefantjagt.

Under min vistelse på Kase, der jag uteslutande sysselsatte mig med jagt, bestämde jag en dag i Februari till att besöka elefanterna i deras tillhåll. Vid solens uppgång begaf jag mig å väg med mina Kaffrer. Jag hade en enkel och en dubbelbösa till mitt förfogande. Två Kaffrer hade lifaledes böser; Af de öfriga wero de flesta obewäpnade eller buro lansar. Öfwer två timmar följde wi en banad stogewäg, som war så trång, att wi måste gå i rad, den ene efter den andre. Jag war i spetsen för att leda tåget och för att någorlunda rödja ur vägen förnen för mitt sällskap, som wero utan skoden. Plötsligt raslade det i en buske tio steg ifrån mig och tre lejon sprungo upp. Stela af förfräckelse blefwo wi stående såsom fasttrollade, och i nästa ögonblick woro våra kēper rigtade. Hanen, som sūt framfemmit, stod på trettio stegs afstånd, utan att röra sig, och såg enyphört på vår grupp, som om han wäntade att wi skulle aflägsna oss. Hans hufvud war wändt mot oss, och han stod så gynnansamt, att jag gjorde mig färdig att lägga an på honom. Men i samma ögonblick jag skulle trycka af, tänkte jag på att Kaffrerna wero obewäpnade. Några af dem, woro redan illa tillingede af busflar, och em jag förelade lejener, kunde saken taga den sämsta wäntning. Jag gjorde således wäld på min jagtlust och ladtade mig ner, hwarunder jag dock ej lemnade lejonet ur sigte. Ett ögonblick sednare gjorde han en skarp sats i motsatt riktning, föll ner på sina tassar och war försvunnen. Så litet ett lejon bryr sig om en menniska i upprat hållning, så mycket skall desamma frukta sig, så snart man bugar sig ner. Buskmännerna weta detta, och när de angripa ett lejon, gifwa de wäl aft på denna omsändighet. Kaffrerna wero glada att jag låtit lejonet gå, ty de trodde att, om jag skjutit och förelat målet, wero det möjligt att wi alla hade måst med lifwet yltiga derjore.

När wi en half timma wandrat i samma riktning, ropade den som slutade tåget, att han sett en elefant. Wi sprungo länge omkring i flogen, innan wi återfunno honom. Slutligen sågo wi honom lugnt stående der, och under det wi smögo oss bakom träden, kommo wi, utan att bemärkas af honom, till på tjugo stegs ifrån honom. Nu gjorde han en rörelse, för att, såsom det syntes, lemna sin plats. Jag kastade en blick bakom mig och winkade till Kaffrerna att hålla sig färdiga. I det ögonblick, då han framkom bakom trädet, gaf jag eld och tre andra skott följte omedelbarligen derpå. Elefanten wände sig mot vinden, slog häftigt med snabeln och sprang ungefär 50 steg, under det wi begäfwos oss bort, så fort krafterna tillåto. I rippet wände jag mig om ännu en gång. Vid detta tillfälle blef min mössa hängande på en gren. Jag gaf mig ej tid att nedtaga henne och war glad att ej hufvudet sårats af den framskjutande

grenen. När wi trodde oss i säkerhet, höllo wi sitta och laddade ämho. Jag blef dermed ej så snart färdig som de öfriga, då jag hade två böser. Min Kaffrer, Kotschabana, tillropade mig flera gånger att stunda till honom, emedan han såg elefanten stående på något afstånd. Men så mycket jag än stundade, hann jag dock först, när han aflägsnat sig. Wi sökte spåren och följde den en timmas wäg, men utan framgång, så att jag förtwiflade om att åter finna honom. Då emellertid ett wildswin kom i min wäg, nedskjöt jag det, under det en betydlig hunger inlätt sig hos oss alla och bestämde oss att intaga vår middag. Knapt war skottet lofsadt, så hörde wi elefanten gifwa ljud såsom med en trumpet och begifwa sig bort. Kaffrerna gjorde mig nu förebärfelser, och jag kunde ej annat än godfänna deras anmärkingar, ty under det jag ansåg elefanten wara på långt afstånd, besann han sig på knappa hundrade steg ifrån oss. Icke desto mindre stektes några stycken af det skjutna wildswinet och förtärdes på stället.

Under denna tid gick Kotschobana till en öppen plats i skogen och upptäckte på något afstånd, wid stranden af en flod, en hjord af trettio till fyratio elefanter. Då wi gjorde oss i ordning att bryta upp, för att gå dit, sade en af Kaffrerna till mig: ser du herre, huru många elefanter der finnas! Och lifwäl har du ej låtit oss medtaga våra böser.

— Det är saunt, svarade jag; men jag har ej hjelf riktigt försett mig, utan lemnat en af mina stora böser i lägret.

— Således skall jag stå och se på, sade han; det är skada.

— Nå så gå då, sade jag, i det jag gaf honom en af mina böser, gå och gör din sak wäl.

Genast stundade han bort och jag såg honom en lång tid med min sikare. Elefanterna drogo sig åt det håll, der jag stod; men Kaffrerna följde dem ej, sannolikt emedan de fruktade att anripa dem på skätten. Hela truppen kom mig allt närmare och närmare, och då jag för dem stod i vinden, lemnade jag min plats och sprang så fort som möjligt till stranten af floden, der jag uppsteg på en upphöjning. Här kunde jag öfwerfåda hela trakten, och jag kan wäl påstå, att någon sällan haft ett sådant skådespel. Den ungefär 120 fot höga klippan war alldeles otillgänglig för elefanterna. Wäggarne af den branta sluttningen wero bewurne med åtfylliga trädstag, aloer o. s. w. På andra sidan war ett busstige; wid feten stodo stora wilda fikonträd och i sanden warte hmygt rör. På ringa afstånd, wid ett mot floden brandt sluttande berg, war en ganska tät rörfog, der tolf till femton elefanter dreswo omkring. Jag måste åtnöja mig med att föra dem, ty jag besann mig, ensam med mina Kaffrer, och min lätta dubbelbösa kunde ej widare skydda mig mot elefanterna. Jag åtnöjde mig då att för denna gång spela rulen af skådare, emellertid måste jag tillstå, att jag härjore hölls skafelös, till någon del, genom den storartade anblick, det hela erbed. Tio mi-

uter war jag på min post och hörde ej ett enda skott. Småningem började jag blifwa otålig och förargade mig öfwer min godhertighet att bortlemna min andra böga, synnerligen som jag hade förträfflig utfligt att begagna den med seljd. Raudt omkring mig knakade det och brakade i träden, af hvilka stora grenar afbrötes. De behandlade den stora stogen, såsom ett wildswin skulle gjort med halm.

På en gång hörde jag ett underligt larm, ungefär som om tio quarnar på en gång sättas i rörelse. Snart upptäckte jag orsaken härtill, ty jag såg ej mindre än fem elefanhonor, som med sina ungar wadade genom stoden och sedan dreswo omkring på stranden. Knappast woro de borta, så lät sig samma ljud förnimma, men wida starkare, och 40 å 50 elefanter kommo genom strömmen åt det håll, der jag war. Härpå wadade en efter en tvärs genom stoden. Då han råkade på drifstrand och sönk ned wid hwarje steg, såg det ut som om han skulle gått under i hwarje ögonblick. Jag trodde därför i början, att det war den som wi sårat och jag affyrade ytterligare de twenne skotten i min dubbelböga. Jag träffade honom båda gångerna i ryggen, men han lät ej i ringaste mån stora sig och det war, som hade han ej märkt att kulorna träffade honom. En half timma såg jag på detta sätt en hel hord af elefanter draga förbi mig. Det utgjorde wäl åtminstone 200, som kommo mig i sigte, och om jag antager, att jag blott kunde se en tredjedel af dem som woro i grannskapet; i det träden och bergslutningen tillspärrade utfligten, så utgjorde efter en ungefärlig beräkning hela antalet mer än 600 elefanter på en yta af tre engelska mil i omkrets.

Då jag ännu ej hörde något skott, wisste jag ej mer hwad jag skulle tro derom. Dessutom war jag misnöjd att längre gå öfverksam. Jag begaf mig därför i väg till vår eldstad, ej utan att se en stor mängd elefanter gå förbi.

Den af Kaffrerna, som jag quarlemnade der, war ej mer till sinandes. Jag war ej litet förwånad deröfwer, ty jag tänkte på ingenting mindre än att han war södertrampad af någon elefant. Wi sökte honom öfwerallt, men han blef försvunnen, och på wärra rop till höger och wenster swarade blott skriet af allahaada tjur. Slutligen kom han tillbaka och war utom sig af försträffelse. Han berättade att elefanterna hade med stort larm närmat sig vår eldstad, att de hade blåst och trumpetat och twingat honom att fly. I det ögonblick han talade, hördes tre skott. En stund blef det stilla och jag stöt deraf, att elefanten ej fallit. Några minuter sednare hördes två nya skott och det blef sedan tyft några minuter. Då följde tre skott efter hwarandra, och tydligen kunde man nu höra det skri, som dödsångsten afprejade elefanten. Hastigt sprang jag åt detta håll och war snart i grannskapet af de öfriga jägarne, som ännu affyrade ihra skott, för att föra slut på elefantens lif. När jag framkom, låg han redan

böd på marken. Det war en hona, som war ej mindre än 10 fot hög. Strån spetsen af snabeln till swansens ändra höll hon 20 fot. Kotschobana hade fällt den, och Kaffrerna sade mig, att hon sprungit förbi den första truppen, emedan hon gått för fort. Härefter hade de stutit på tre elefanter, af hvilka en måste wara dödligt sårad. I det de följde blodspåren, hade de ändtligen funnit den sitta. Kotschobana hade sigtat efter benen ungefär två fot högt öfwer marken. Han sårade elefanten och denne tog svagten, men kunde blott ganska långsamt komma framåt. Kotschobana hade åter laddat och detta så hastigt, att han lemnat laddstocken i bösan, hvilken han tillfika med kulan inföst i elefantens högra framfot. Denne började wackla, under det ett nytt, wäl rigtat skott i hufvudet fällde honom till jorden. Jag närderöfste genast spåret efter den andre, som svagat, och sann, att han förlorat mycket blod. Efter Kaffrernas åsigt måste han sinnas i grannskapet; emellertid skulle det wara en ganska osäker uppgift att söka honom samma dag, då en sårad elefant kan gå hela 10—15 milen, innan han dör.

Vi återwände till eldstaden och uthwilade en stund; sedan bröto wi åter upp, för att begagna de öfriga klara timmarne af dagen. Wi kunde hafwa gått en timma, då på en gång de båda Kaffrerna, som anförde vårt tåg, sprungo åt wenster från wägen, så fort de kunde. Jag war i detta ögonblick tät efter dem och tänkte på ingenting annat än att jag war ganska törstig. På något afstånd följde de andra Kaffrerna och umberhollo oss med sina åmentyr. När jag såg de båda Kaffrerna springa, trodde jag att någon elefant uppvädrat oss och möjligen wille göra ett anfall. Jag stälktes i denna förmodan, när jag plöfsligt i mitt grannskap hörde grenar afbrutas med stort brakande och wäldsamhet. På öfret war ej mera att tänka; jag företog mig därför att med mycken ståndaktighet wänta min fiende. Jag jämförde mig ned på ett knä och gjorde mig färdig, att lägga an på elefanten, så snart han kom mig nog nära. Blöfsligen afbröts en stor gren i mitt omedelbara grannskap, och på femton steg ifrån mig wisade sig en stor Nosshörning. Jag gjorde mig beredd på ett anfall; men det såg ut, som om djuret frustade mig. Ifrån mig wände det sig mot en af Kaffrerna. Då kunde jag ej längre hålla mig, utan tryckte af mot Rhinoceron och träffade honom i bakdelen. Detta synes bestämma honom att ännu en gång ändra sin väg. Han träfwade i annan riktning och lemnade min Kaffrer Nanane i fred. Jag tillstår att jag war i ej ringa ångest. Utan att ana det, hade jag här för första gången befunnit mig i närheten af ett sådant djur. Detta war förenadt med stor fara, ty detta plumpa, arga djur synes förti göra anfall på fullt allwar, då det sjelf retas. Mig förefom det som ett oerhördt stort swin, som måste hafwa ganska låda yttre sinnen, ty ehuru vinden bort hafwa gifwit desamma wäder på oss, bemärktes wi förti på ett afstånd af 10 fot.

En half timma efter solens nedgång anlände wi till vårt läger, der wi hwilade ut efter försträckelsen och ansträngningen. Ölyckligare gick det för sex år sedan en Engelsman i Bori-Natal, som war så djers elefantjägare, att han en gång, för att wunna ett wad, drog en elefant i swansen och nedstöt honom, då han wände sig om. Han hade öfwerhufwid ett koastigt sätt att jaga. När han påtröffade en elefant, närmade han sig alldeles intill honom. Då utropade han: ha, ha, och så snart djuret wände sig om fante han en kula i des pauna. Derwid hade han sådan iäkerhet, att han ännu ej affyrat ett skott, utan att elefanten derwid swat. En gång slutligen klickade hans gewär. Elefanten fattade honom med snabeln, kastade honom i luften och södertrampade honom med fötterna, tills han blef en formlös massa. — Sådana fall äro desutom ej sällsynta.

JOSEPHINA.

Sveriges och Norriges Drottning.